

- Phạm Quốc Trường – thời đi học, không biết ông bạn quý nào đã phong cho sức danh Phổ Ky – nay tuổi đã quá bảy mươi. Nay vào, mai ra bệnh viện cứ như một kẻ lãng du. Chợt tối ngày 08 tháng 9 năm 2006 được tin “người” bệnh nặng nằm ở khoa hô hấp, lại thêm tin nữa: nã “người” đã loạn cào cào. Nghĩ rằng dễ gì qua được. Tin bay đi tứ tán nước ngoài, nước trong do Đỗ – Lý sử dụng thành thạo email. Đỗ Lợi quơ quào gửi về ngót năm triệu đồng gọi là “quà phúng” cho người đã quá tuổi “thất thập cổ lai hy” – Nghĩ rằng có đi ở cái tuổi này thì cũng chẳng có gì ân hận. Song “Chúa đã khước từ” – người lại được làm người – hót như sáo.

Thế mà tối 16.9.06 cụ Đậu, cụ Thành alo rối rít là thân xác Phổ Ky đã được cha tới xúc dầu thơm chuẩn bị từ lúc 16 giờ chiều cho thơm tho vào chốn Thiên Đường. Vội vã đi lên, thấy bạn đồng môn nằm á khẩu. Căn phòng hiu quạnh – vợ ngồi ngoài thờ thần, con trai đọc đình không thấy – con dâu vẫn bán hàng nhậu nhẹt cho khách khứa tung bưng bia lên bia xuống.

Than ôi! Sao lại hoang vu bờ bụi thế này!

- Mười giờ đêm về nhà thương bạn, làm bài thơ này thay lời ai điếu nếu chẳng may Chúa gọi người đi thật.

Chúa đã khước từ

(Bài ai điếu tế sống Bạn đồng môn “PHỔ KY”)

• Rằng:

Chúa đã gọi. Trường ơi! Chúa gọi
Mày đi đi, quay lại làm gì
Cuộc đời “gió thoảng cơn mê” (1)
Bảy mươi năm nghĩ có về cũng vui
Mà tiếc nuối tay vời chẳng được
Hỏi ai người bước ngược thời gian,
Mày đi “áo mới” thênh thang
Hồn lên nước Chúa – vĩnh hằng từ đây!
Lại sẽ gặp bao nhiêu bạn cũ
Nào Triều – Khuông – Hiến – Việt quê người
Ra đi lần lượt đến mày,
Còn bao thằng nữa trốn hoài được đâu!

Nghĩ thì thế, mà sao thương quá
Thuở chúng mình muôn ngả Thành Nam
Tuổi thơ “cuốc” guốc tới trường,
Nắng thu chan chứa gốc bàng đợi nhau
Rời Nguyễn Khuyến – Nỗi sầu ly biệt,
Mình xuôi Nam – bao tiếc bao thương
Trường xưa, bỏ lại ngày vàng
Bến Thóc ơi! Biết tháng năm nào về?!

(1) (ý theo Dương Kiên)

Nhưng may quá, bạn bè lại tụ
Mấy năm trời sĩ tử Chu An
Cánh chim no gió phiêu bồng
Mà bao kỷ niệm vẫn hồng trong tim
Nay mà đã tìm lên với Chúa
Yên thân mà buồn bã bạn tao
Kính cầu siêu thoát bay cao
Vẫn rơi giọt lệ lúc nào không hay!

Những thằng sống – Chao ơi! Buồn quá
Bạn bè thân nay ngã, mai rơi
Nhìn quanh tóc bạc – ngậm ngùi
Thương thân mình lại thương người đã đi!

Quan Ngọc 38@yahoo.com

16-9-2006